NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS

BIOLOGICKÝ SVĚTONÁZOR

POVL H. RIIS-KNUDSEN

Povl Riis-Knudsen – Nacionální socialismus: biologický světonázor

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO VYDÁNÍ OD IRONMARCH PUBLICATIONS, PŮVODNĚ VYŠLO V ROCE 1985, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/ns-the-biological-worldview-povl-h.-riis-knudsen/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

„V každém okamžiku existuje ortodoxie, soubor myšlenek, o nichž se předpokládá, že je všichni správně smýšlející lidé bez pochybností přijmou. Není přesně zakázáno tvrdit to či ono, ale ‚nedělá se to'. Každý, kdo se postaví převládající ortodoxii, je překvapivě účinně umlčen. Skutečně nemodernímu názoru se téměř nikdy nedostane spravedlivého vyslechnutí, ať už v populárním tisku, nebo ve vysoce odborných periodikách."

George Orwell

Jako nacionální socialista se neustále setkáváte s tím, že je obtížné vést smysluplnou konverzaci s někým, kdo není nacionální socialista. Často máte pocit, že takový dialog je přímo nemožný a že žijete ve dvou zcela odlišných světech. Částečně samozřejmě příčina této žalostné situace spočívá v propagandistickém obrazu nacionálního socialismu jako vrcholu lidské podlosti, který naši nepřátelé vytvořili ve veřejném mínění. Pro mladé lidi však to, co se stalo před půl stoletím, už není tak důležité. Od útlého dětství mohou sledovat všechnu zlobu a krutost, která pustošila svět od „vítězství humanismu“ v roce 1945, názorně prezentovanou prostřednictvím televize, a mezi mladou generací se projevuje velmi povzbudivá tendence k méně zaujatému postoji k životu a jeho různým problémům, než měla generace předchozí.

To však neznamená, že mladí lidé vlastně tuší, o čem nacionální socialismus ve skutečnosti je, ani že projevují velké pochopení, když jim to řeknete. Vyrostli ve světě, kde byli záměrně odcizeni všem přirozeným hodnotám a přirozeným etickým normám a naučeni, že všechno je relativní a kde přestala existovat hranice mezi pravdou a lží, protože neexistují žádné absolutní hodnoty a všechno závisí na tom, jak se na to rozhodnete dívat. V tomto bezhodnotovém světě žijí lidé v mentálním vakuu, zcela mimo kontakt s reálným světem, jeho neúprosnými biologickými zákony a absolutními morálními a společenskými závazky, a je nevyhnutelné, že nacionálněsocialistická myšlenka je v takovém politickém a filozofickém světě pociťována jako nepochopitelný cizí prvek.

Na rozdíl od dnešního bezstarostného relativismu, kdy jsou všechny myšlenky - alespoň v zásadě - stejně přijatelné a platné, představuje nacionální socialismus neúnavné úsilí o nalezení absolutní pravdy a o to, aby se tato pravda stala základem lidské společnosti. Na rozdíl od mlhavého blouznění nejapných filozofů u psacího stolu a orientální mystiky však nacionální socialismus vychází ze zdravého rozumu a své argumenty hledá v reálném světě, kde rozdíl mezi pravdou a lží a mezi dobrem a zlem určují fakta, a nikoli zbožná přání a teoretické snění.

V tomto světle je zřejmé, že nacionální socialismus musí odmítat koncepce a morální normy všech vládnoucích ideologií, což přirozeně vede k propastnému rozdílu ve srozumitelnosti, který je obtížné překlenout - jednoduše proto, že neexistuje společný referenční rámec mezi nacionálními socialisty a lidmi, jejichž myšlení je určováno představami současného řádu. Nacionální socialismus jednoduše znamená absolutní, neodvolatelný a nekompromisní boj proti samotným filozofickým základům celého vládnoucího světového řádu. Na následujících stránkách se pokusíme vysvětlit důsledky takového střetu.

Jak již bylo pravděpodobně vysvětleno na předchozí stránce, nacionálněsocialistická myšlenka má s politikou v běžném slova smyslu pramálo společného. Nacionálněsocialistické hnutí nepatří mezi obvyklé politické organizace, které pouze reprezentují nějaké skupinové zájmy více či méně materialistické povahy. Jejich cílem je pouze dát dohromady politický program, který je dostatečně neurčitý a

bezobsažný, aby přilákal potřebnou voličskou základnu pro parlamentní platformu, kde si jejich „zvolení zástupci lidu“ mohou přivlastnit co největší kus koláče pro sebe - a možná i pro své straníky - na úkor zbytku společnosti.

Nacionální socialismus je mnohem víc než to - je to světonázor, ucelená životní filozofie, která zahrnuje všechny aspekty lidské existence. Jako stoupenec takového světonázoru nahlížíte na všechny jevy ve společnosti z jednoho a téhož úhlu, takže každý jednotlivý aspekt se stává součástí jednotného celku, stejně jako jsou vaše názory ve všech oblastech určovány stejným jednotícím principem, který vám umožňuje pochopit a vysvětlit všechny aspekty života a jeho tajemství. Světonázor je tedy základem postoje jeho vyznavačů k náboženství, etice, politice, ekonomice - a způsobu, jakým si organizují svůj osobní život.

Nacionální socialismus samozřejmě není jedinou životní filozofií, která si činí nárok na pokrytí všech aspektů existence. Dalšími příklady jsou například všechna náboženství, která v zásadě dávají každému, kdo v ně věří, vodítko pro jeho chování a postoje v každé životní situaci. Dnes jsou však náboženství nucena ke kompromisům v zoufalé snaze překlenout rychle se zvětšující propast mezi náboženskými dogmaty a realitou - propast, která v průběhu posledních 500 let vedla k neustále rostoucí sekularizaci křesťanských zemí starého světa a která dnes nutí westernizované vlády většiny islámských zemí opouštět přísnou náboženskou strukturu společnosti ve prospěch kapitalistického nebo komunistického materialismu.

Příkladem společnosti, která se vydala opačným směrem a radikálně zdůrazňuje jednotu politiky a náboženství, je Chomejního Írán. Dalším příkladem je Izrael, který je založen na náboženském přesvědčení, že Židé jsou „Bohem vyvolený národ“ a mají božské právo na území, které si nárokují od Arabů, a kde zejména nejortodoxnější skupiny důsledně odmítají sebemenší odchylku od talmudského práva. Toto právo je produktem staré kočovné společnosti a je nemožné ho aplikovat na moderní průmyslový stát, což vede k řadě typicky semitských konstrukcí, které mají obejít přísná náboženská pravidla týkající se např. šabatu a roku Shmita, kdy by veškerá půda měla zůstat neobdělávaná, ale není tomu tak!

Podobné metody lze pozorovat v arabských zemích, kde je ramadán víceméně trvale zrušen, protože země „válčí“ s chudobou. Všechny tyto pokusy o „švindl“ jasně ukazují, že tyto světonázory jsou jako vodítka v moderním světě s jeho západní technologií naprosto nedostatečné - a že nebyly dostatečně silné, aby zabránily svým stoupencům v touze po tomto novém životě, který není součástí jejich kultury, ale výsledkem úspěšného parazitování. Důvodem tohoto selhání je jednoduše to, že tato náboženství jsou založena na slepé víře, a nikoli na realitě.

Oddaní křesťané si přirozeně přejí zachovat Bibli jako nejvyšší autoritu a ústřední bod veškerého myšlení. Proto se katolická církev neustále snaží zvýšit svůj vliv na vývoj společnosti v tradičně katolických zemích, jako je Irsko, Itálie, Španělsko a Latinská Amerika - a k tomu musí získat politickou moc. Její hlavní slabinou je však řada vnitřních sporů o to, jak

tohoto cíle dosáhnout a na které části křesťanského učení klást důraz. Také v Severní Americe se křesťanství těší velmi významnému politickému vlivu, který by neměl být v žádném případě podceňován, a také v Evropě má většina zemí křesťanské politické strany, které se v rámci svého politického programu snaží posilovat tzv. křesťanské hodnoty. Náboženství jako takové však v těchto stranách hraje velmi umírněnou roli - jednoduše proto, že křesťanství ztratilo nad lidmi kontrolu - pokud ji vůbec kdy mělo. Mezi lidmi ze Severu bylo vždy nějak pociťováno jako cizí myšlenka a jejich výklad byl často velmi nekřesťanský. Dnes se z něj stal anachronický přežitek. Například v Dánsku je asi 95 % obyvatel členy luteránské státní církve. Do kostela však chodí jen 2 % z nich a ještě méně se hlásí k tomuto učení. Jako duchovní síla v lidech je křesťanství mrtvé.

Marxismus je však také životní filozofií a představuje světonázor, který řídí všechny aspekty lidského života, zatímco všechny ostatní politické ideje v naší části světa se soustřeďují především na drobné administrativní a ekonomické problémy. Tyto ideje jsou volně spojeny s určitým základním postojem k životu obecně a ke vztahu mezi jednotlivcem a společností, ale pokud jde o duchovní potřeby člověka, jsou - v zásadě - zcela nezávazné. Nevylučují žádnou náboženskou příslušnost - naopak vždy zdůrazňují naprostou náboženskou svobodu a tvrdí, že náboženství a politika spolu nemají nic společného a měly by být odděleny - jako by náboženství bylo ve srovnání s politikou něčím nedůležitým. Členové všech těchto liberálních či konzervativních stran tak mohou být křesťané, židé, muslimové, ateisté nebo buddhisté. Jejich náboženské

přesvědčení je pro jejich politickou činnost považováno za zcela irelevantní. Spojuje je snaha řešit některé poměrně dobře definované praktické problémy ve státním aparátu, ale mohou mít na zřeteli zcela odlišné duchovní cíle. Jak bylo uvedeno výše, tato roztříštěnost je skutečně neslučitelná s podstatou náboženství, ale náboženské komunity ji musí více či méně neochotně akceptovat, pokud chtějí mít vůbec nějaký vliv na společnost.

Skutečná životní filozofie, jakou je nacionální socialismus, naprosto nepřipouští takové atomistické rozdělení života na různé složky bez vzájemného vztahu. Nacionální socialismus je schopen vyřešit všechny praktické problémy ve společnosti uplatněním principů své fundamentální filozofie a jeho stoupenci nepotřebují k uspokojení svých duchovních potřeb žádný cizorodý prvek. Nacionální socialismus sám o sobě dává vyčerpávající odpověď na jakoukoli otázku, kterou si člověk může položit.

Je všeobecně známo, že náboženství jsou založena pouze na víře - k čemuž se hrdě hlásí! Existence Boha, neposkvrněné početí, vzkříšení, druhý příchod atd. jsou tedy věci, které nemůžete dokázat - pokud ovšem nepřijmete Boha jako autora Bible, což je další věc, které prostě musíte věřit - navzdory všem důkazům, které můžete mít o opaku. A pokud bez důkazů nevěříte, jste podezřelí - stejně jako pochybující Tomáš. Na rozdíl od této pýchy na nevědomost marxismus i nacionální socialismus tvrdí, že jsou založeny na vědecké pravdě. Marxismus, byl vymyšlen za psacím stolem, nabitým učenými, filozofickými knihami - ale bez jakéhokoli kontaktu s realitou

nebo vědou, když na to přijde. Při bližším pohledu je marxismus založen na víře stejně jako kterékoli náboženství - totiž na zcela nevědeckém přesvědčení, že všechny biologické bytosti, které chodí po dvou nohách a nemají peří, jsou si rovny, a na stejně absurdní představě, že to byly životní podmínky tvoření, které určovaly dějiny, stejně jako se tvrdí, že to bylo prostředí - a nikoli dědičnost -, co určovalo vývoj jedince. To ovšem znamená stavět vůz před koně. Není třeba mnoho inteligence k tomu, abychom si uvědomili, že ve skutečnosti to byl člověk, kdo formoval své prostředí - a stanovil společenský řád včetně podmínek tvoření - a nikoli naopak.

Na rozdíl od všech těchto filozofií nebyl nacionální socialismus nikdy vymyšlen - byl odvozen z věčných přírodních zákonů, které existují stejně dlouho jako vesmír a které řídí veškerý život od vzniku prvního primitivního organismu. Krásně a jasně to vyjádřila Sávitrí Dévi, slavná zesnulá filozofka nacionálního socialismu, ve své knize „Blesk a slunce“:

> *...Nacionálněsocialistická idea ve své podstatě přesahuje nejen Německo a naši dobu, ale i árijskou rasu a samotné lidstvo i jakoukoli epochu, že v konečném důsledku vyjadřuje tu tajemnou a neomylnou Moudrost, podle níž příroda žije a tvoří: neosobní moudrost pralesa a hlubin oceánu, i sfér v temných polích vesmíru; a že slávou Adolfa Hitlera není pouze to, že se vrátil k této božské Moudrosti – odsuzující pošetilé okouzlení člověka „intelektem“, jeho dětinskou pýchu na „pokrok“ a jeho zločinný pokus o*

zotročení přírody – ale že z ní učinil základ praktické politiky obnovy celosvětového rozsahu…

Jinými slovy, nacionální socialismus nevymyslel Adolf Hitler, ale je vědomým vyjádřením základních přírodních zákonů, jimiž se řídí náš život. Je založen na bezmezné lásce ke stvoření v celé jeho rozmanitosti, na hluboké, bezpodmínečné úctě k moudrosti přírody a na vroucí vůli zachovat život, jak z této moudrosti vyrostl. Jediným způsobem, jak toho dosáhnout, je uspořádat lidskou společnost v souladu s těmito základními Zákony. Být proti nacionálnímu socialismu je tedy stejně absurdní a nelogické, jako by bylo odporovat zákonu gravitace nebo faktu, že Země je kulatá! Nacionální socialismus ve skutečnosti není nic jiného než aplikace fyzikálních a biologických zákonů na politickou, ekonomickou, sociální a náboženskou oblast lidského života stejným způsobem, jakým jsou dnes aplikovány na techniku. V tomto světle je nacionální socialismus skutečně vědecký - na rozdíl od jakéhokoli jiného světonázoru. Nechce, aby realita odpovídala nějakým předem vytvořeným teoriím, ale aby teorie odpovídaly skutečnosti. Nové epochální vědecké mezníky by se tak okamžitě odrazily v praktickém životě nacionálněsocialistického společenství.

Samozřejmě bychom si někdy přáli, aby některé z těchto zákonů byly trochu jiné, ale musíme nutně přijmout fakt, že je nelze změnit. Přírodní zákony nelze zrušit ani změnit hlasováním ve Valném shromáždění OSN, Kongresu USA ani v žádném jiném národním parlamentu! Možná by vše bylo jednodušší, kdyby všichni lidé a všechny rasy byli stvořeni jako sobě rovní a kdyby neexistovaly žádné dědičné faktory, které

by řídily a omezovaly naše individuální možnosti rozvoje. Tak tomu však není a není naprosto žádná šance tuto skutečnost změnit zbožným přáním, tj. tím, že si budeme počínat, jako by tyto zákony neexistovaly. Budovat společnost na takovém zbožném přání je smrtelný hřích, který může mít jen katastrofální následky.

Tyto důsledky jsou až příliš zřetelné, když se podíváme na společnosti, které vybudovali naši nepřátelé na Východě i na Západě. Shodně označují nacionální socialismus za „evangelium zla“ - zatímco sami vládnou světu na pokraji hospodářské a morální katastrofy, světu postiženému inflací, nezaměstnaností, kriminalitou, nesmyslným násilím, zneužíváním drog, znečištěním, pornografií, korupcí, hladem a ekologickými katastrofami - světu, který od roku 1945 zažil jen 16 dní míru a kde bylo za stejnou dobu zmasakrováno 30 milionů lidí. A nad tímto ponurým světem se vznáší strašlivá hrozba jaderné války, která zničí veškerý vyšší život na Zemi.

Není divu, že člověk žije v neustálém strachu z toho, co ho čeká příští den! Tento strach a beznaděj jsou bohužel nejvíce rozšířeny v árijské části světa, kde dekadence a morální úpadek nejvíce pokročily. Zde byli lidé zcela odcizeni všem zdravým a přirozeným hodnotám a stali se z nich nemyslící zombie, jejichž úzkosti utišuje materiální blahobyt - v neustálém závodě s ekonomickým chaosem. Navzdory všem materiálním vymoženostem moderního světa nejsou tito lidé šťastní ani spokojení. Zcela jim chybí ideály a nadšení a ztratili veškerou víru v budoucnost. Árijec se prostě bojí přivést na svět děti. Protože nevidí žádnou budoucnost, dává přednost

momentálnímu přepychu před zachováním své rasy a kultury. Snaží se zajistit si v této žumpě co nejpohodlnější život a jeho jedinou nadějí je, že za jeho života nedojde k nevyhnutelné katastrofě. Pasivně tak sleduje, jak zemi jeho předků pomalu, ale jistě zabírají cizinci, kteří si ještě neuvědomují, že konec bílého muže znamená konec celé civilizace. Tohle je zlatý věk, který naši nepřátelé slíbili světu v roce 1945 - tohle se jim podařilo vybudovat za čtyřicet let, kdy měli absolutní moc. Za těchto okolností jsou vyhlídky do budoucna jistě chmurné. Nemusí tomu tak však být. To, že se svět nachází v tak hrozivém stavu, je výhradně důsledkem naprosté neúcty člověka k zákonům přírody.

Jako nacionální socialista si nevyhnutelně připadáte jako někdo z jiné planety, když si jednou uvědomíte podstatu současného řádu. Na tomto systému se nemůžete podílet a samotný každodenní boj o udržení se při životě v rámci této společnosti vám musí připadat jako marná ztráta času. Jako nacionální socialisté si představujeme zcela nový světový řád, založený na „neochvějné moudrosti, podle níž žije a tvoří příroda“. Pouze v rámci takového nového světového řádu může život na této planetě dlouhodobě přežít. K nastolení tohoto nového řádu však člověk musí přijmout, že není povznesen nad přírodu. Člověk není pánem stvoření, ale integrovanou součástí celku přírody a podléhá přesně stejným zákonům jako všechny ostatní živé organismy. Stejně tak musí přijmout vědecky prokázanou skutečnost, že lidské rasy se od sebe liší - nejen svým vnějším vzhledem, ale i co se týče jejich duševních a intelektuálních vlastností - a konečně, že všichni lidé jsou

jedinci stvořeni nerovnoměrně a že jejich život je určován především dědičnými faktory, a nikoli prostředím.

To se samozřejmě může zdát „nespravedlivé“, ale člověk si musí uvědomit, že v přírodě neexistuje pojem spravedlnosti v tom smyslu, v jakém ho obvykle používáme. Jako lidé můžeme - a měli bychom - organizovat společnost postavenou na právní a sociální spravedlnosti, protože všichni členové společnosti mají užitečnou funkci, a proto se také mohou domáhat stejné ochrany před zákonem a bezpečí před ekonomickým vykořisťováním. To je součástí bezpečnosti, která je v organizované společnosti nezbytná a přirozená - ve skutečnosti je to součást samotného důvodu, proč se lidé zabývali vytvářením stabilních společenských struktur, neboť tuto bezpečnost požadovali. Biologickou spravedlnost však vytvořit nemůžeme - stejně jako nemůžeme vytvořit biologickou rovnost. Z lidského hlediska se nám vždy bude zdát krajně nespravedlivé, že některé lidi přepadnou strašné, bolestivé a nevyléčitelné nemoci v mladém věku, zatímco jiní se mohou těšit dobrému zdraví až do sta let - a to i v případě, že ten, kdo zemře v pětadvaceti letech, má mnohem větší duševní nadání a mohl lidstvu dát mnohem víc než ten, kdo se dožije vysokého věku. Ať už si o tom myslíme cokoli, tak to prostě je - navzdory všem našim lékařským dovednostem - a člověk se musí naučit přijmout, že příroda neuznává naše pojetí spravedlnosti, a jakýkoli pokus o zavedení jakési božské spravedlnosti v posmrtném životě je třeba odmítnout jako absurdní pokus o únik před realitou.

V této souvislosti nepřátelé nacionálního socialismu často tvrdí, že biologické pojetí lidské přirozenosti, které je základem nacionálního socialismu, je „neetické“. Na to můžeme pouze odpovědět, že právě takzvaná „etika“ těchto odpůrců je nemorální, protože vychází z norem a hodnot, které nemají základ v přírodě. Pro nacionální socialisty existuje jen jedna pravda: zákony přírody. A cokoli, co není plně v souladu s touto pravdou, je naprosto stoprocentně špatné!

To samozřejmě znamená naprosté odmítnutí křesťanství, jehož nepřirozený dualismus je základem převládajícího „morálního“ kodexu - a to i tam, kde je tento kodex maskován pod liberálně-humanistickou nebo marxistickou nálepkou. Podle křesťanství má člověk mezi všemi tvory zcela zvláštní postavení, protože má božskou duši. Tato duše je univerzální a nebiologická. Neliší se od rasy k rase ani od jedince k jedinci a nezávisí na inteligenci ani na žádné jiné duševní či tělesné vlastnosti jedince, není dědičná ani jinak ovlivněná přírodou. Právě tato duše činí všechny lidi v Božích očích rovnými, bez ohledu na to, co dělají nebo čím jsou, pokud v Něj věří. Mluvit o člověku jako o produktu biologických faktorů je pro křesťana „znevažováním“. Podle křesťanství je celý život člověka neustálým bojem mezi božskou duší (duchem) a „hmotou“, tj. přírodou, nebo - na osobní úrovni - tělem, které představuje Zlo a musí být poraženo, aby člověk získal věčný život v blíže neurčeném ráji v oblacích. Život na zemi je pouze přípravou na tento budoucí život - buď v Abrahamově lůně, nebo v pekle, to vše v závislosti na tom, jak úspěšní byli v boji se svou biologickou přirozeností. Život na zemi je sám o sobě bez jakékoliv hodnoty, je to jen slzavé údolí.

Křesťanství se tedy vyznačuje výrazným pohrdáním životem a přírodou. Je to náboženství pro zoufalce a snílky, kteří se nedokážou vypořádat s výzvami života, ale jen vegetují a věří, že „poslední budou první a první budou poslední“, protože křesťanství považuje každého zločinného ničemu a duševně nedostatečného hlupáka za hodnotnější lidskou bytost než pracovitého a tvořivého občana. Představuje soubor norem a hodnot, které staví pannu nad matku, mnicha nad otce rodiny a slabé a trpící nad silné a vítězné, ba dokonce mrtvé nad živé. Pohrdá jakýmkoli potěšením ze života a oslavuje sebetrýznění a sebeponížení jako pozitivní ukazatele toho, že člověk bojuje se svým tělem a přijímá, že se rodí jako nádoba hříchu, protože není celý duch.

Je jedno, z jakého úhlu se na to díváte. Křesťanství představuje zvrácený a misantropický postoj k životu, který nelze ve zdravé společnosti v žádném případě tolerovat. Řečeno na rovinu. Křesťanství je jakýmsi duchovním AIDS, který zničil naši přirozenou imunitu vůči nebiologickému myšlení. Je to nakažlivá nemoc mysli a je třeba proti ní bojovat všemi prostředky.

Na rozdíl od křesťana má nacionální socialista žít. Má rozšiřovat své schopnosti a rozvíjet svou osobnost, jak jen to jde, v mezích své biologické přirozenosti - fyzicky i duchovně. Nemá trávit život na kolenou před blízkovýchodním bohem a prosit o milost a odpuštění za „hřích“, že se narodil do přírody. Chceme vidět hrdé a harmonické lidi, kteří si jsou jisti sami sebou a svým životním posláním - ne vystrašené a sklíčené produkty misantropických koncepcí, jako je „prvotní hřích“,

který člověku v životě ponechává jediné potěšení: že „Bůh“ vám odpustí, stačí jen uvěřit a kát se. Nechceme ani rozpolcené a zoufalé oběti pluralistického pohledu na svět s jeho popíráním absolutních hodnot. Nejsme ateisté. Věříme v božstvo, ale naše božstvo je v absolutním protikladu k židovsko-křesťanskému Jahvemu. Pro nacionální socialismus existuje jen jedno pravé božstvo: nevyzpytatelná tvůrčí síla, která se projevuje všude v přírodě. Tomuto božstvu vzdáváme hold tím, že prokazujeme úctu a respekt moudrosti přírodních zákonů. Jako nacionální socialisté nenásledujeme jiný hlas než hlas přírody a jinou etiku než etiku přírody a známe jen jeden smrtelný hřích: pokusit se proti této etice vzbouřit.

Ačkoli je člověk součástí přírody, nacionální socialisté si samozřejmě plně uvědomují, že člověk se od všech ostatních živých organismů liší v jednom zvláštním ohledu: má jedinečný mozek, který mu umožňuje abstraktní myšlení. Tato schopnost umožnila člověku odvrátit nebo zmírnit některé krutosti přírody, kterými musí trpět ostatní bytosti. Náš mozek nám umožnil léčit nemoci, které by jinak byly smrtelné, a najít základní principy mnoha zákonů přírody, takže jsme byli schopni některé z těchto principů využít ve svůj prospěch a - v dobrém i zlém - vyvinout technologii, která byla nezbytná k prozkoumání Země a využití jejího bohatství.

Náš mozek nám bohužel také umožnil vědomě ignorovat zákony přírody, když nám připadá pohodlnější snažit se je ignorovat než se jimi řídit. V primitivní společnosti byste brzy pocítili následky takového prohřešku, ale ve vysoce rozvinuté technologické společnosti budete schopni přežít porušení

zákonů přírody poměrně dlouhou dobu, aniž byste pocítili nevyhnutelnou odplatu. Dříve nebo později však přijdou s neúprosnou silou a pak bude, když ne nemožné, tak alespoň nesmírně obtížné chyby napravit.

A konečně, náš jedinečný mozek nám dal i pocity, které se u žádného zvířete nevyskytují: strach z neznámého, jistotu smrti, a tedy i zoufalou potřebu něčeho, co by člověku dalo pocit duchovního bezpečí a umožnilo mu vidět smysl života nad rámec pouhého shánění hmotných statků. Právě tato potřeba stojí v pozadí náboženství, ale na rozdíl od nich se nacionální socialismus soustředí na uspokojování těchto potřeb na zemi. V této souvislosti je třeba poznamenat, že mozek ani city nejsou izolovanými, nebiologickými faktory, ale neoddělitelnou součástí živého organismu a stejně jako fyzické vlastnosti člověka, tak i „duch“ podléhá přírodním zákonům týkajícím se dědičnosti. Jako nacionální socialisté jsme pevně přesvědčeni, že společnost jako celek musí být organizována tak, aby byly zohledněny všechny aspekty přírodních zákonů. Nestačí tedy uspokojovat materiální potřeby lidí zavedením zdravého hospodářského života. Je třeba dbát také na to, aby byly uspokojeny i potřeby duchovní!

Nepřítel člověka často tvrdí, že duchovní svět nacionálního socialismu je světem nátlaku a manipulace, kde je jedinec zbaven svobody a individuality, aby se stal součástí nemyslící masy. To je ovšem daleko od pravdy. Ve skutečnosti se to mnohem více blíží popisu demokracie. Právě demokraté považují lidi za velkou šedou masu, kde se rozdíly mezi jednotlivými jedinci vysvětlují jako důsledek náhodných vlivů

prostředí, které musí společnost „korigovat“, aby lidi „socializovala“ do demokratických kolejí. Naproti tomu nacionální socialismus respektuje jednotlivce. Víme, že všichni lidé jsou biologicky jedineční a že mají různé talenty a schopnosti. Spojit všechny tyto individuální dary v rámci společnosti je jedním z nejdůležitějších úkolů nacionálněsocialistického státu. Jen tak je možné využít celkové množství duševních zdrojů v lidech - ku prospěchu jednotlivců i společnosti.

Víme však také, že genialita a pokrok nikdy nevycházely z masy, ale vždy jen z jednotlivých, vynikajících jedinců, a jen tím, že jednotlivci zajistíme možnost co nejsvobodnějšího uplatnění a rozvoje v organizované společnosti, můžeme podpořit pokrok člověka směrem ke stále vyšší dokonalosti. Chceme-li vyřešit obrovské problémy, kterým svět po 45 letech demokracie čelí, je to nezbytné. Protože je zjevně nemožné pozvednout lidi na úroveň vyšší, než jsou jejich vrozené možnosti rozvoje, všechny hloupé pokusy zrovnoprávnit všechny lidi ve všech ohledech nutně vedou k nivelizaci na nejnižší úroveň, tj. k potlačení všech jedinců, kteří se inteligencí nebo jakýmkoli jiným způsobem povznesou nad průměr. Tento trend není dílem nacionálního socialismu, nýbrž demokracie, a nemá šanci zlepšit podmínky života na zemi.

Každý pokus o podporu elity je však oprávněně vnímán jako ohrožení samotných základů demokratického systému, v němž se věří, že každý by měl mít nejen stejná zákonná práva, ale také stejný vliv na veřejné záležitosti, a to bez ohledu na to, zda má potřebné kvality, či nikoli. Takový systém může zemi

dovést pouze do propasti. V nacionálněsocialistickém státě se vedení bude skládat z těch nejlepších v národě. Pouze oni budou schopni řešit vzniklé problémy - a čelit odpovědnosti. Jednotliví členové demokratického shromáždění nemohou nést odpovědnost za své činy, protože všechna rozhodnutí se přijímají hlasováním a každý se musí podřídit většině - bez ohledu na to, zda s ní souhlasí, nebo ne. Je zřejmé, že tento druh fóra poskytuje prostor pro ty nejzvrácenější elementy společnosti. Je ironií osudu, že velké komerční podniky vynakládají obrovské množství času a peněz na vyhledávání a vzdělávání těch nejlepších lidí, pro vedoucí pozice v korporaci, zatímco premiérem či prezidentem své země se může stát kdejaký politický šarlatán bez jakéhokoli vzdělání, stačí mít ty správné konexe a neprojevovat přílišnou inteligenci, která by mohla naznačovat, že se nedá tak snadno zmanipulovat různými zájmovými skupinami, a to by mu jinak nikdy nezískalo podporu. To je přece ubohé!

Toto popírání osobnosti a biologických rozdílů mezi lidmi vedlo také k úplnému potlačení konceptu „genetické hygieny“. Hygiena je dnes pouze něco o mytí rukou a čištění zubů. Člověk však princip „genetické hygieny“ zná a vynakládá obrovské množství času a energie na šlechtění koní, krav, psů, holubů, papoušků atd. - vše podle těch nejlepších genetických zásad, ale když dojde na šlechtění vlastního druhu, zcela tyto zásady opouští - jako by platily jen ve světě zvířat - a dobrovolně přispívá k celkové biologické degeneraci lidstva.

V přirozeném stavu podléhá každá populace biologické selekci, což znamená, že jedinci, kteří se nejlépe hodí pro dané

podmínky, se dostávají na vrchol společnosti, zatímco ti, kteří se s životem nedokážou vyrovnat, musí zahynout. To je jeden z železných, neúprosných zákonů přírody, který člověk dokázal zmírnit tím, že vybudoval společnosti, v nichž je prostor a ochrana i pro slabší články populace, které mají ve vyspělé společnosti také významnou úlohu. Pokud však před existencí tohoto zákona přírody zcela zavřeme oči, budeme i my směřovat ke katastrofě, protože pak bychom již nebyli schopni zajistit potřebnou biologickou kvalitu populace, abychom zachovali systém, který je dostatečně silný i na to, aby chránil slabé. Bez ohledu na biologickou realitu života skončíme v systému „všichni proti všem“, kde jako první zahynou nejslabší jedinci.

Nacionální socialismus tedy nebude znamenat, jak se často tvrdí, že slabí budou opuštěni a ponecháni svému osudu. Naopak! Nacionální socialismus je jedinou zárukou, kterou mohou slabí mít proti jisté zkáze. Zde je však třeba zdůraznit, že slabost není ideál - je to něco, proti čemu je třeba bojovat, a to je možné pouze prostřednictvím důsledné genetické hygieny. Nacionálněsocialistický stát bude lidi poučovat o biologických mechanismech, a tak se postará o to, aby člověk v této oblasti obnovil své přirozené instinkty, aby člověk mohl biologicky pokročit. Jen blázni se mohou domnívat, že člověk již dosáhl nejvyššího možného vrcholu vývoje. Aby však člověk mohl dále pokročit, musí se společnost postarat o to, aby se nemoci a slabosti nepřenášely dědičností. Svobodně přenášet utrpení na své děti a geneticky rozkládat populaci je zločinem proti příštím generacím!

Zároveň musí společnost dbát na zdravé životní prostředí, aby nemoci způsobené vnějšími vlivy navždy vymizely. Zde máme na mysli nejen sociální prostředí a podmínky na pracovištích, ale také ekologické prostředí. V nacionálněsocialistické společnosti je naprosto nepřijatelné, aby honba za ziskem a chamtivý materialismus umožňovaly patogenní umělé přísady v potravinách a oblečení, nezdravé syntetické materiály v našich domech a veřejných budovách a rostoucí znečištění země, vzduchu a vody - nemluvě o smrtícím radioaktivním zamoření, které bude trvat statisíce let. To vše je logickým důsledkem naprostého překroucení skutečných životních hodnot, které vidíme v této smrtelně nemocné společnosti. Genetická hygiena a všeobecná kontrola znečištění jsou pouze dva aspekty téže věci: zachování přírody a ekologické rovnováhy, které mají zajistit trvalý duchovní a fyzický blahobyt člověka. Bez zdravého životního prostředí budou zničeny i ty nejlepší geny a bez dostatečného množství těchto genů nebude nikdo, kdo by mohl vytvořit zdravé životní prostředí.

K dobrému prostředí patří také zdravá rodina, kde mohou děti vyrůstat v harmonii a být šťastné, a dalším zlem současného řádu je, že tento druh rodiny je ničen obvyklým nebiologickým myšlením a nesmysly zastánců ženské „svobody“. Stejně jako se liší rasy, liší se i pohlaví a představa, že muž a žena jsou si biologicky rovni, je vážnou hrozbou pro přežití člověka. Rozdíly mezi nimi nejsou důsledkem sociálních „pohlavních rolí“, ale biologických rolí! Není náhodou, že je to žena, kdo rodí děti. Je k tomuto úkolu vhodná nejen biologicky, ale i psychicky, a jako matka nové generace má ve společnosti

nejdůležitější roli. Představa, že se musí „realizovat“ tím, že se zapojí do pracovní aktivity a najde si práci u montážní linky, zatímco její děti budou přenechány jiným, je zločinná! Ženy se mohou realizovat pouze v rámci své biologické role matky. Bez matky se rodina rozpadá. Děti jsou ponechány samy sobě nebo státnímu školství. Když se vrátí domů, nikdo na ně nemá čas. Nejsou vedeny k žádným ideálům a své idoly získávají z televize, špatné hudby a ještě horší literatury. Žijí z rychlého občerstvení a jsou obětí nejhoršího komerčního materialismu. Tedy pokud se žena nerozhodne vyhnout se tomu, aby měla vůbec nějaké děti - buď používáním nějakého „antikoncepčního“ prostředku, nebo potratem, pokud přesto otěhotní. Feministky samozřejmě tvrdí, že by bylo stejně přirozené, kdyby se muž staral o děti a žena chodila do práce. Faktem je, že kdyby to bylo stejně přirozené, muž by rodil také.

Naopak, ženská biologie bude vždy znamenat, že žena má na trhu práce slabší pozici, protože je méně stabilní než muž. Nemluvě o zaměstnáních, která vyžadují určitou fyzickou sílu. Není divu, že Elisabeth Badinterová, židovsko-francouzská feministka, ve své nové knize (L'un est l'autre, vydaná nakladatelstvím O. Jacob (!), Paříž 1986, a není divu, že byla přeložena prakticky do všech západoevropských jazyků) požaduje, aby byla mužům transplantována děloha a vaječníky, aby byla zajištěna rovnoprávnost! Společnost, kde taková kniha najde své čtenáře, je vskutku smrtelně nemocná!

Součástí biologické přirozenosti člověka je, že není jen izolovaným jedincem, ale také společenskou bytostí, a jeho sociální instinkt přesahuje rámec nukleární rodiny. Lidé od

nejstarších dob žili společně ve skupinách, aby mohli lépe odolávat nebezpečím, která jim hrozila v jejich primitivní existenci. Kdyby tak nečinili, člověk by jako druh sotva přežil. Jinými slovy, život v organizovaných společnostech je podmínkou existence člověka a touha organizovat se je součástí naší přirozenosti. Bez organizované společnosti by měl každý jedinec dost práce se sháněním věcí denní potřeby. Nebyl by přebytek pro umění, vědu, vzdělání ani žádné zdravotnictví. Vysoká míra organizovanosti je prostě předpokladem kulturního i technologického rozvoje. Proto není v žádném případě náhoda, že nejvyšší kultury vždy vytvářely národy s nejlepší schopností organizovat, tedy Árijci.

V každé organizované společnosti je však naprosto nezbytné, aby se jedinec přizpůsobil normám, které sdílí s ostatními členy tohoto společenství, a aby se zdržel zneužívání své inteligence a talentu způsobem, který by škodil právě tomu společenství, které rozvoj těchto schopností umožnilo.

Nezbytná loajalita v rámci skupiny však nemůže být založena pouze na materialistických úvahách. Nestačí mít společný sociální úřad. Smysl má pouze vzdát se části osobní svobody ve společenství se společným osudem, které tvoří lidé se společným zázemím, společnými normami a hodnotami a se společným životním cílem - lidé, jejichž předkové po generace získávali a bránili stejné území, protože chtěli zachovat svůj specifický jazykový, kulturní a biologický charakter.

Právě toto přání vytvořilo naši kulturu v těsném souladu s nadáním, představami, ideály a hodnotami našeho lidu - s tím, co můžeme nazvat duší našeho lidu. Jiné národy mají jiné

nadání, pojetí, ideály a hodnoty, a proto vytvořily jiné kultury. Ty mohou být stejně „dobré“ jako ta naše - ale jsou nám cizí, stejně jako je naše kultura cizí jiným národům. Mluvit o nadcházející, univerzální „kultuře světa“, která je společná všem lidem, je nesmysl. „Kultura“, která nevznikla přirozenou cestou jako zrcadlo duše národa, je popřením samotného významu slova „kultura“ a dějiny zcela jasně ukazují, že každá civilizace, která již nebyla schopna uchovat a dále rozvíjet svou vlastní kulturu, a proto importovala a integrovala jakékoliv cizí kulturní prvky, na které náhodou narazila, stála přímo před svým nevyhnutelným pádem.

Společnost složená z náhodné směsice ras, náboženství a filozofií rozhodně není výrazem duchovního a kulturního bohatství, jak se dnes často tvrdí. Je to absurdní směsice, jejíž existenci nelze ospravedlnit žádnými důvody - jistý náznak blížícího se rozpadu národa a totálního rozpadu všech norem a hodnot. Taková společnost je zdegenerovanou parodií skutečného společenství - a nemůže vydržet, protože sociální loajalita mezi různými skupinami, které dočasně náhodou žijí na stejném kousku země, je narušena mnohem silnější - duchovní - loajalitou vůči náboženským a filozofickým idejím, které nemají svůj základ v zemi samotné a jejích dějinách.

Nejvážnější hrozbou pro soudržnost společnosti je bezkonkurenčně biologické míšení ras, které vždy buď šlo ruku v ruce s míšením kultur - nebo bylo dokonce jeho předpokladem. Samotný rozpad kultury lze kdykoli zastavit a národ může znovu najít cestu k vlastním kulturním normám a hodnotám - pokud je rasový základ neporušený. Míšení ras je

však nevratné - a jeho důsledky jsou nevypočitatelné a katastrofální. Je skutečností, že příroda se vždy vyvíjela směrem k větší rasové rozmanitosti. Díky nepřirozenému míšení ras jsme nyní svědky nivelizace všech různých přirozených talentů, které jsou všechny podmíněny rasou. Tam, kde se jedna rasa vyvíjela určitým směrem a na základě svých vlastností vybudovala společenství a vytvořila kulturu, znamená míšení s jinými rasami, že po několika generacích ztratí bastardí potomci veškeré předpoklady pro pochopení toho, co vytvořili jejich předkové.

Bohužel existuje jen příliš mnoho příležitostí ke studiu toho, jaké společnosti máme jako důsledek míšení ras. Latinská Amerika, Indie a Egypt jsou toho skvělým příkladem, stejně jako Hellas a Římská říše. Stejně jako indická, perská a egyptská kultura byly i řecká a římská civilizace vytvořeny a udržovány přistěhovalou menšinou převážně nordické rasy. Tato výše vyvinutá menšina si nejprve podmanila původní většinu a její kulturu, ale později pomalu podlehla početní převaze svých předchůdců. Oslabeni nesčetnými válkami, které je stály nejcennější krev, a rozvráceni asijskými idejemi falešného humanismu postupně udělovali stále většímu počtu příslušníků podmaněných národů občanství a přiváželi nové otroky a dělníky ze svých kolonií v Africe a Asii - ti se pak v další generaci integrovali a získávali občanství. To je jistě známý obrázek, že? A právě tento rozpad nordické rasy změnil hrdý stát Hellas v dnešní Řecko a Řím v Itálii - nebo jinak řečeno: civilizaci v chaos! Ve škole stále věnujete dětem alespoň nějaký čas výuce o starověkých kulturách, ale o lidech, kteří tyto kultury vytvořili, nepadne ani slovo. Nikoho zřejmě

nezaráží, že schopnost organizovat stát může tak úplně zmizet. Pravdou je, že většina lidí, kteří se dnes maskují jako „Římané“, má se svými mocnými předchůdci rasově jen velmi málo společného. Příliš mnoho jejich předků mělo domov na jih od Středozemního moře!

Když dnes mluvíte o rasové biologii, brzy narazíte na spoustu tabu. Studium rasové biologie se stalo něčím nemravným - tedy pokud se jedná o lidské rasy, které chcete studovat - a ani od lékařů či takzvaných antropologů nelze očekávat, že by o této problematice věděli vůbec něco. Dokonce i chtít takové znalosti poškozuje vaši kariéru, tak proč se o to starat? Proto se vždy s pohrdavým úšklebkem tvrdí, že žádná „čistá“ bílá rasa neexistuje, že „árijský“ je čistě jazykový pojem atd. a to vše má dokázat, že rasová věda je nesmysl. Tyto argumenty samozřejmě nejsou zcela chybné - ale závěr ano! Je pravda, že docházelo k míšení různých evropských ras, ale jednalo se o míšení blízce příbuzných ras v rámci jedné hlavní rasy, tzv. bílé rasy, kterou můžete klidně označovat za árijskou rasu - pokud definujete, o čem mluvíte! Navíc neexistuje naprosto žádný důvod k tvrzení, že tato směs - která v žádném případě nebyla úplná - byla pro Evropany absolutně výhodná! Pravděpodobně tomu bylo naopak a neexistuje naprosto žádný dobrý důvod, proč pokračovat v procesu dezintegrace dalším míšením.

Neznalí také tvrdí, že míšení ras je nutné, aby se zabránilo „příbuzenské plemenitbě“. To je samozřejmě nebiologický nesmysl. Příbuzenská plemenitba se týká pouze křížení mezi blízce příbuznými jedinci, kteří se z biologického hlediska

nutně podobají jeden druhému. Příbuzenskou plemenitbou dochází ke kumulaci různých genetických faktorů - dobrých i špatných. Pokud otec i matka nesou stejné geny, existuje velká šance - nebo riziko -, že se tyto geny u potomků budou sčítat, a protože prakticky všichni neseme nešťastné geny, je samozřejmě žádoucí, aby se nekumulovaly. Není přitom důležité, že se budou hromadit i geny pozitivní: vyšší sklon k dědičným chorobám nelze napravit jinými pozitivními vlastnostmi. Příbuzenská plemenitba však představuje nebezpečí jen ve velmi malých populacích, řekněme na velmi malém ostrově nebo v takzvaných „královských“ či „šlechtických“ rodinách. V populaci s miliony jedinců za normálních okolností prostě neexistuje.

V každém případě není přidávání rasově cizích genetických prvků dobrým způsobem, jak zabránit příbuzenské plemenitbě. Vede pouze k neharmonickým jedincům, protože rodiče jsou příliš odlišní. Na to by neznalý namítl, že se zdá, že ve světě zvířat - a u rostlin - dosáhnete velmi dobrých výsledků, když smísíte různé rasy. To je samozřejmě velmi pravdivé, ale zde mluvíme o silně kontrolovaném míšení, kdy vědci předem určili, které konkrétní vlastnosti chtějí vyšlechtit. Rodiče tedy vybíráte s ohledem na tento účel, a to tak, že berete jedince, kteří jsou nositeli nejlepších vlastností, které chcete křížit. Když získáte potomstvo, opět vyberete jedince, u nichž najdete nejvíce požadovaných vlastností. Ty použijete pro další šlechtění. Zbytek se jednoduše porazí jako nevyhnutelný odpad. Další šlechtění s těmito jedinci by přinesl opačné výsledky, než jsou ty požadované. V žádném případě nepřipouštíte náhodné

šlechtění. Pokud k němu dojde omylem - např. u psů - musíte potomky zničit!

Jak nebezpečné může být míšení, ilustruje příklad tzv. „vražd ících včel“. Jsou umělým produktem snahy vytvořit odolnou rasu s vysokou plodností. Výsledkem byly agresivní roje včel, které vůbec nedokážou opylovat květy. Náhodou některé z nich unikly z laboratoře a dnes představují vážnou hrozbu v celé Latinské Americe a jižních částech USA, jednak proto, že jsou velmi nebezpečné pro zvířata i lidi, protože zabíjejí vše, co se hýbe, ale také proto, že vytlačují běžné včely, takže rostliny nejsou opylovány. To je dobrý příklad toho, k čemu může vést míšení ras, pokud selže potřebná kontrola - a to si pak představte, že šířící se míšení lidských ras je zcela bez jakékoli kontroly!

Pravděpodobně se nenajde nikdo, kdo by navrhoval zavést pro míšení lidských ras stejné postupy jako u zvířat - nehledě na to, že zde máme co do činění s mnohem složitějšími faktory než u zvířat. O tom, zda lidé zvládnou nároky společnosti, nerozhodují tak snadno definovatelné věci, jako je vzrůst, kvalita masa nebo schopnost produkovat mléko, ale faktory, jako jsou povahové dispozice, inteligence, tvořivost a vnitřní harmonie - což jsou všechno vlastnosti, které, jak známo, při míšení ras značně trpí. V této souvislosti také stojí za povšimnutí, že všichni lidé, kteří jsou zastánci bezuzdného míšení ras, nám vůbec nedokázali říci, o jaké žádoucí vlastnosti by cizí rasové prvky, které se nyní vlévají do árijského světa, mohly bílou rasu případně obohatit!

V každém případě současné dezintegrační tendence ve všech oblastech společnosti nemohou nezpůsobit nejistotu a neštěstí lidí. Jedině ve skutečném, harmonickém společenství tvořeném lidmi se stejným kulturním, historickým a biologickým zázemím a se stejnými duchovními aspiracemi do budoucna může jedinec nalézt klid a vnitřní jistotu, kterou potřebuje. Jedině zde může lidská bytost pocítit, že je přirozenou součástí většího celku, něčeho, co je mocnější než jedinec sám a co bude existovat i tehdy, až jedinec přestane existovat. Stejně jako to existovalo předtím, než se jedinec narodil. Jedině v takovém národním osudovém společenství nachází člověk věčný život, který vždy hledal. V našich dětech a našem národě budeme žít věčně, ale to je jediný podíl na věčnosti, který máme. Bez toho bychom možná ani nikdy nežili!

Pokud naopak člověk musí hledat svou identitu a svůj životní cíl mimo národní společenství, pak toto společenství ztrácí smysl a nevyhnutelně se rozpadá jako manželství, kde partneři nemají nic společného kromě adresy. To je fundamentální nacionalistický názor.

Loajalita uvnitř skupiny však musí být oboustranná. Nejen občan musí být loajální vůči společenství - je to také společenství, které musí být loajální vůči občanovi. Loajalita tedy předpokládá spravedlivé sociální podmínky a ekonomický systém, v němž nikdo není vykořisťován a v němž každý dělá vše pro společné dobro, aby udržel řád, který chrání společné hodnoty, zaručuje život a štěstí občanů a dává každému

jednotlivci jeho podíl na věčném životě lidu. To je základní socialistický názor.

Nacionalismus bez socialismu je absurdní - a naopak: Socialismus bez jasně definované komunity nemá smysl.

Dnes se často tvrdí, že nacionálněsocialistický postoj vede k válce a k pokusům o potlačení jiných národů. To je naprostý nesmysl. Pravý opak je pravdou. Respekt ke kulturní a biologické identitě jiných národů je možný pouze tehdy, pokud uznáváte existenci a žádoucí rasové a kulturní odlišnosti - a těžko můžete respektovat identitu jiných národů, pokud si nevážíte své vlastní! Pokud popíráte existenci rasových rozdílů, je zcela zřejmé, že se budete neustále snažit vnucovat jiným národům to, co sami považujete za nejlepší - bez ohledu na jejich vlastní zvláštnosti.

Katastrofální myšlenka, kterou sdílí křesťanství i marxismus, že existuje jen jedna civilizace, která je vhodná pro všechny lidi bez ohledu na rasu, je základem jak evropských koloniálních říší minulého století, tak dnešních neustálých pokusů vnutit neplodný materialistický životní styl moderního průmyslového světa naivním národům třetího světa, které vidí jen lesk, ale nedokážou si spočítat náklady. To bude jejich zhouba, stejně jako naše! Konzumní společnost prostě vidí jen trhy a spotřebitele - a zde je klíčovým slovem uniformita. Jednotná klientela nemá žádné zvláštní nároky, a to zjednodušuje a zlevňuje výrobu, což znamená větší odbyt a vyšší zisk. Národní zvláštnosti a odlišné kulturní vzorce jsou zde na obtíž, a proto se proti nim bojuje. Pro nadnárodní průmyslové podniky a řetězce jsou si všichni lidé rovni - pokud

jen umí spotřebovávat. Vůbec nerespektují lidské hodnoty. Drtí je. Pro nacionální socialismus je odlišnost součástí přirozeného řádu a my chceme tento řád se všemi jeho rozdíly mezi rasami, národy a jednotlivci zachovat.

Absolutně si nepřejeme, aby černošský kmen praktikoval naše náboženství, jedl naše jídlo nebo používal naše zákony. Chceme, aby si ostatní národy našly svou vlastní cestu do budoucnosti. Samozřejmě bychom s nimi rádi spolupracovali, pokud to bude oboustranně výhodné, ale nebudeme je vyrušovat. Pokud nemohou najít svou cestu, je to jejich problém - ne náš. Neusilujeme o žádný konflikt s nikým - chceme jen, aby nás nechali v klidu. Nejsme však pacifisté. Víme, že každý národ musí občas bojovat, aby jako národ přežil. Pokud tak neučiní, zahyne a my nemůžeme jen tak sedět a nechat svůj vlastní národ zničit. Pokud je naše existence ohrožena, musíme se bránit a víme, že pouze nový nacionálněsocialistický světový řád složený z nezávislých národů, které se navzájem respektují, může zajistit trvalý mír a uchránit svět před hrozící jadernou katastrofou.

Pokud svět nepřijme nacionální socialismus jako svou jedinou naději na budoucnost, čeká člověka zkáza. To bude logickým důsledkem jeho neustálého porušování přírodních zákonů. Nebude to však konec vesmíru. Viděno odtud, planeta Země a lidé na ní jsou nepatrnými a zcela postradatelnými součástkami obrovské mašinérie. Pokud zmizíme, budou různé civilizace posledních 10 000 let jen zanedbatelnou epizodou v nekonečném a bezčasém prostoru - experimentem, který se nepovedl. I po totální jaderné válce bude pravděpodobně na

některých místech Země stále existovat základ biologického života a pak začne vývoj ke stále vyšším formám nanovo. I kdyby měla být Země v takové válce nebo z jakéhokoli jiného důvodu zcela zničena - je více než pravděpodobné, že někde na jiné planetě ve velmi vzdálené sluneční soustavě kdesi ve vesmíru, možná kvintiliony světelných let daleko, existuje život. V každém případě bude příroda existovat vždy - i bez lidí. I bez života bude ve vesmíru stále existovat přirozený řád. Tento vesmír nepřijímá pro člověka žádné zvláštní zákony, a pokud si to neuvědomí, zaslouží si svou nadcházející zkázu a nic na tom nebude moci změnit.

Myslíme si však, že by byla škoda to dopustit. Proto se snažíme přimět lidi, aby v tuto pozdní hodinu naslouchali zdravému rozumu. Nemáme času nazbyt. Chcete se k nám připojit? Ne kvůli nám - ale kvůli vašim dětem. Určitě to není otázka politiky. V sázce je naše existence. Můžete si dovolit ztrácet více času?